

– De la diavol vine, de unde din altă parte?! Ce vă spuneam eu până acum? Toți cei care se duc la biserică, toți cei care se mărturisesc, toți cei care se scoală noaptea la rugăciune, fac lucruri bune. Dar cel mai mult contează să ne păzim și să nu osândim. De ce tot zic eu să nu osândim? Pentru că o să observați și frațiiile voastre că patima osânditului o au îndeosebi oamenii cei invidioși.

– **Dar ne putem apropia de cei invidioși? Putem să-i îndreptăm?**

– Putem să ne apropiem de ei, dar cu grijă, căci toți acei care au invidie în suflete sunt oameni foarte periculoși. Să țineți minte de la mine: omului invidios să nu-i spui niciodată bucuria ta. Spune-i doar scârba ta, numai supărarea pe

care o ai. Că, dacă îi spui scârba ta, el se va liniști.

– **Așa îi liniștim, văzându-ne întristați?**

– Așa, așa ...

– **Adică să nu ne bazăm pe aceia, să le spunem doar necazurile noastre...**

– Exact. Ține minte așa: să nu te jeluiești niciodată la omul invidios, căci cu nimic nu te va ajuta. Pentru că omul invidios nu te poate ajuta, căci în el sălășluiește un duh necurat, nu Duhul lui Dumnezeu. Cine are Duhul lui Dumnezeu, are dragoste, are milă, iartă, e iubitor și milos. Omul invidios nu are nimic din toate astea.

Sursa: *Convorbiri cu Părintele Proclu Nicău*
– *Pustnicul din munții neamțului*, Editura Lumea Credenței

PROGRAMUL LITURGIC

Sâmbătă 6 iunie	08:00	Ceasurile, Sfânta Liturghie și Parastas → Sâmbăta morților - Moșii de vară
	18:00	Vecernia și Litia
Duminică 7 iunie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Ap. Fapte 2, 1-11; Ev. Ioan 7, 37-53; 8, 12 → Pogorârea Sfântului Duh (Cincizecimea sau Rusaliile)

*Slujbele se transmit **ÎN DIRECT** prin intermediul paginii noastre web: sfantul-ilie.ro

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, Capitală

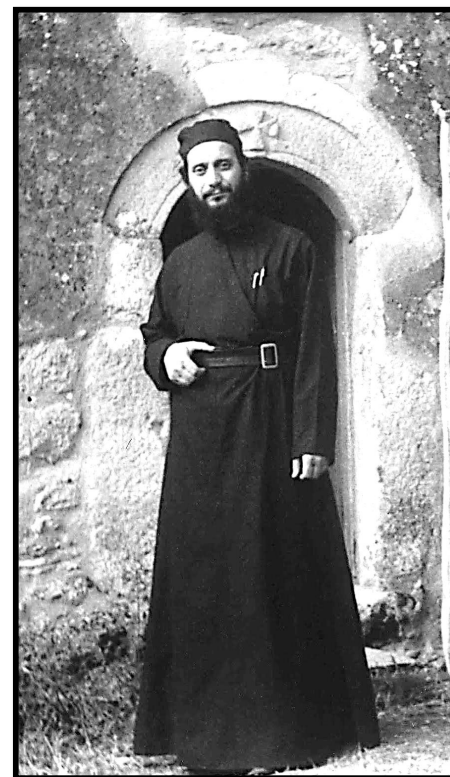
BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Fără voia lui Dumnezeu nici nu ne îmbolnăvim, nici nu murim.”

– Sfântul Iosif Isihastul

Nr. 341 / 31 mai 2020

ARHIMANDRITUL
EMILIANOS
SIMONOPETRITUL

1934 – 2019

ÎNĂLȚAREA DOMNULUI

Expresia „*Domnul S-a înălțat la ceruri*” înseamnă că a fost luat, a plecat. Această expresie cuprinde în ea durerile nașterii, o dramă care nu duce la un Dumnezeu artificial, ci la Dumnezeu cel adevărat, Care locuiește în inimile noastre. De aceea și ucenicii, văzând că L-au pierdut pe Părintele și Învățătorul lor, ziceau: „*Nu ne lăsa orfani!*”.

Dacă omul trebuie să-și piardă viața pentru a o câștiga, cu cât mai mult trebuia să-L piardă pe Dumnezeu ca să-L afle. Prin urmare, expresia „*Domnul S-a înălțat la ceruri*” înseamnă: L-am pierdut, S-a îndepărtat, S-a ascuns în ceruri, și ucenicii au rămas dintr-odată săraci. Verbul „S-a înălțat” nu ar putea fi înlocuit de niciun alt verb. Am fi putut spune că Domnul a luat firea omenească

și a înălțat-o la cer, dar aceste verbe nu au aceeași cuprindere ca „S-a înălțat”, care exprimă pierderea.

Prin urmare, Domnul a împlinit lucrul pentru care a fost trimis, a săvârșit Voia lui Dumnezeu, și de aceea, prin înălțarea Sa, Se naște, oarecum, încă o dată în sânurile părintești. Acum însă nu Se naște în mod simplu ca Dumnezeu, ci ca Dumnezeu și om, adică începe din nou prima Sa lucrare, prima Sa economie, pe care voia stricată a omului și a demonului a distrus-o.

Adeseori, cât de greu ne este să reîncepem un lucru! Domnul însă nu a simțit ca o povară să înceapă din nou, prin înălțarea Sa, istoria neamului omenesc și să creeze o nouă naștere. Înălțarea a fost un nou început pentru făptura Sa, care de acum nu a mai rămas jos, pe pământ, ci a luat-o cu El, pentru că Domnul Și-a asumat firea omenească. Atunci când spunem că „Domnul S-a înălțat”, nu înțelegem că S-a înălțat Fiul lui Dumnezeu, a doua Persoană a Sfintei Treimi. Fiul lui Dumnezeu a rămas nedespărțit de Tatăl, a rămas în sânurile părintești. De vreme ce Fiul lui Dumnezeu este prezent pretutindeni, și mai cu seamă în cer, nu era cu putință să Se înalțe la cer. Cel care S-a înălțat a fost

Mântuitorul îmbrăcat cu firea omenească. În realitate, ne-am înălțat noi, firea umană, care acum se odihnește în sânurile părintești.

Aceasta este restaurarea, „apocatastaza”, nașterea din nou a omului. Dumnezeu nu-l mai plăsmuiește acum pe om „luând țărână din pământ” și dându-i viață prin Sfântul Duh, ci îl naște în sânurile părintești, sus, în cer, pentru că l-a unit definitiv cu Sine, Și l-a împroriat, l-a făcut fiul Său. Acum, Dumnezeu este adevăratul său tutore, luminătorul său, mijlocitorul său. Această înfiere a omului este definitivă și desăvârșită și nu există nicio teamă că va fi năruită de o altă putere. Prin urmare, Înălțarea este definitivarea asumării omului de către Dumnezeu.

Dacă ne adâncim în înțelesul „împreună-ședere” și ne amintim de Apostolul Pavel care spune: „Împreună cu El ne-a sculat și ne-a făcut să ședem întru cele cerești, întru Hristos Iisus” (Ef. 2, 6), putem să înțelegem că Domnul, prin șederea de-a dreapta Tatălui, S-a odihnit. Când cerescul Tată a creat lumea, l-a făcut pe om și a văzut că toate „sunt bune foarte”, atunci S-a oprit din toate lucrările Sale, S-a odihnit (cf. Fc. 1, 31; 2, 2). Dar care a fost acum odihna Domnului? Faptul că l-a așezat pe om,

împreună cu El, de-a dreapta Tatălui. Fiul simte, pentru prima oară, ca om, că șade împreună cu Tatăl pe tron împărătește, plin de putere, și Se odihnește, pentru că, în cele din urmă, omul s-a suit la locul care i se potrivea.

Este uimitor faptul că pentru niciun om nu se găsește odihnă pe pământ, că nimeni nu spune că e fericit. Trăsătura comună a tuturor oamenilor este că nimeni nu este mulțumit de nimic. Unii însetând după cădere, alții căutând învierea, toți caută de fapt desăvârșirea, caută să ajungă la scopul pentru care au fost făcuți. Așa cum fiecare băutură se odihnește în propria sa sticlă, tot așa și omul a fost făcut capabil să stea pe tronul lui Dumnezeu, de-a dreapta Tatălui. Apostolul Pavel spune că, în Hristos Iisus, a șezut și omul însuși de-a dreapta Tatălui (cf. Ef. 2, 4-6).

„*Cel ce S-a înălțat cu trupul la Părintele cel netrupesc pe noi ne-a înălțat.*” Asta înseamnă că, pe cât ne stă în putință, trebuie să viețuim imaterial. Fiindcă „Cel care locuiește în noi” S-a făcut trup, și noi suntem datori să devenim imateriali, dumnezei, prin rugăciune, prin post și prin cerere.

Nu vi se pare că au mai rămas prea puține zile până în ziua când Se va pogori Sfântul Duh? Ucenicii nu știau când va veni Sfântul Duh și

se frământau. În același timp, erau supărați și de evrei. Noi știm că zilele pe care le-am avut înainte au trecut, „*Stinsu-s-au întru deșertăciune zilele noastre*” (Ps. 77, 37) Să dăm sens zilelor care urmează! Cu cât Îl așteptăm pe Sfântul Duh, cu atât Îl avem pe Dumnezeu.

Cu toții putem să-L avem pe Sfântul Duh înlăuntrul nostru, ajunge să Îl cerem. Să trăim deci pentru Sfântul Duh! Să nu fim distrați! Fiecare greutate pe care o întâmpinăm, fiecare problemă, frământare, ispită, păcat, boală, patimă, să nu le vedem ca pe niște porți vrăjmașe, ci ca pe porțile Domnului! Prin ele să cunoaștem că străbatem calea pe care au deschis-o Domnul și Sfântul Duh. Să-L așteptăm pe Sfântul Duh, Care S-a sălășluit întru noi, Care lucrează, ne învață și ne luminează.

Sursa: **Arhimandritul Emilianos Simonopetritul**, *Cuvântări mistagogice la sărbători*, Editura Sfântul Nectarie, 2016

**MONAH
PROCLU NICĂU**

1928 - 2017

OMUL INVIDIOS

- Părinte, de unde vine invidia? Cum e cu omul invidios?